RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 235.497 van 15 juli 2016
in de zaak A. 209.127/X-15.504.

In zake : 1. Erwin VAN CANEGHEM
2. Martine ROGGE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven Boullart
kantoor houdend te 9000 Gent
Voskenslaan 419
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de PROVINCIE OOST-VLAANDEREN
2. het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Veerle Tollenaere
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 juni 2013, strekt tot de nietigverklaring van:

1. het besluit van de provincieraad van de provincie Oost-Vlaanderen van 19 december 2012 houdende de definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Reconversie verblijfsrecreatie – groen Ursel” te Knesselare;
2. het besluit van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport van 26 februari 2013 houdende goedkeuring van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Reconversie verblijfsrecreatie – groen Ursel” te Knesselare van de provincie Oost-

Vlaanderen, bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 2 april 2013.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 231.267 van 19 mei 2015 heropent de Raad van State het debat en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat belast met het aanvullend onderzoek.

Auditeur Joke Goris heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tweede verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De verzoekende partijen hebben een aanvullende memorie ingediend. De tweede verwerende partij heeft een aanvullende memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 mei 2016.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven Boullart, die verschijnt voor de verzoekers, Leen Lippevelde, juriste, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Veerle Tollenaere, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Er wordt verwezen naar de feitenuiteenzetting in het tussenarrest nr. 231.267 van 19 mei 2015.

IV. Onderzoek van de nog niet in het tussenarrest van 19 mei 2015 onderzochte middelen en middelonderdelen

A. Het derde middel

Het aangevoerde middel

4.1. In het derde middel wordt de schending aangevoerd van de materiëlemotiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 1.1.4 en 2.2.2, § 1, 2°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

4.2. In het *eerste middelonderdeel* wordt aangevoerd dat de plannende overheid er ten onrechte van is uitgegaan dat de zone “Groen Ursel” te dicht bij het Drongengoedbos gelegen is en een sterke dynamiek kent, waardoor een te grote impact op dit bos plaats zou vinden. Het betrokken bos is immers afgescheiden van de zone “Groen Ursel” door twee brede landingsbanen van het vliegveld van Ursel en door weilanden ten noorden van die zone.

Volgens het middelonderdeel gaat het motief van de gewenste aansluiting met het Drongengoedcomplex in tegen de vaststelling dat de zone “Groen Ursel”, door de tussenliggende landingsbanen en weilanden, geenszins deel uitmaakt van dit complex. Tot slot maakt de ligging van de betonstructuren

van het vliegveld de groene herbestemming van de zone “Groen Ursel” tot een rechtsonzeker voorschrift.

4.3. In het *tweede middelonderdeel* wordt erop gewezen dat de toelichtingsnota bij het bestreden uitvoeringsplan de herbestemming van de zone “Groen Ursel” onder meer motiveert met de stelling dat deze zone “geen aansluiting [heeft] bij [...] woonkorrels of clusters van woningen in het buitengebied”. Volgens het middelonderdeel is dit motief manifest foutief. Ten zuiden van de zone “Groen Ursel” zijn er langsheen Onderdaele en de Bogaertstraat immers wel dergelijke clusters van woningen aanwezig.

4.4. In het *derde middelonderdeel* wordt erop gewezen dat artikel 1.1.4 VCRO de plannende overheid verplicht tot een evenwichtige afweging van de verschillende ruimtelijke behoeften. Hoewel bij deze afweging één bepaalde behoefte zwaarder kan doorwegen en hoewel plannen in essentie toekomstgericht zijn, moet bij de vaststelling van een ruimtelijk uitvoeringsplan uiteraard ook de bestaande toestand in ogenschouw worden genomen. Bij de voorbereiding van het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan stond het volgens het middelonderdeel evenwel reeds bij voorbaat vast dat de bestaande weekendverblijven dienden te verdwijnen ten voordele van een herbestemming naar natuur en bos. Dit blijkt des te meer uit de in het eerste en het tweede middelonderdeel bekritiseerde materiële motieven van het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan. Het *derde middelonderdeel* besluit dat op grond van “zeer eenzijdige en [...] materieel niet-correcte motieven” enkel rekening werd gehouden met het leefmilieu als criterium bij het invullen van de ruimtelijke ordening.

5. In hun laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen dat zij alleen maar kunnen vaststellen dat enkel motieven inzake leefmilieu in rekening werden gebracht om het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan tot stand te brengen. Dit houdt *ipso facto* in dat er met alle andere mogelijke motieven geen rekening werd gehouden.

Beoordeling

6. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de landingsbanen van het vliegveld van Ursel van oost naar west lopen en dat de zone “Groen Ursel” ten zuiden van die landingsbanen ligt. De in de toelichtingsnota bij het bestreden uitvoeringsplan opgenomen kaart 20 toont het Drongengoedbos en het habitatrichtlijngebied “Bossen en heiden van zandig Vlaanderen oostelijk deel” waarin dit bos gelegen is. Zoals blijkt uit deze kaart bevindt zich ten westen van de voornoemde landingsbanen een ongeveer 300 tot 900 meter brede beboste uitloper van het Drongengoedbos die zich, gemeten van het zuidelijkste punt van de landingsbanen, ongeveer 1.100 meter naar het zuiden uitstrekt.

De zuidwestelijke rand van de zone “Groen Ursel” is in het voornoemde habitatrichtlijngebied gelegen en paalt aan één van de percelen waarop zich de voornoemde uitloper van het Drongengoedbos bevindt.

7. Het uitgangspunt van het eerste middelonderdeel is dat enkel het gebied ten noorden van de zone “Groen Ursel”, achter de landingsbanen, bebost zou zijn zodat die zone door de landingsbanen van het bos zou worden afgesneden. Uit hetgeen in het vorige randnummer werd vastgesteld, volgt dat dit uitgangspunt onjuist is. Het blijkt immers dat er zich onmiddellijk ten westen van de zone “Groen Ursel” een beboste uitloper van het Drongengoedbos bevindt die net als een deel van de voornoemde zone, opgenomen is in het habitatrichtlijngebied “Bossen en heiden van zandig Vlaanderen oostelijk deel”.

Het op een onjuist uitgangspunt gesteunde *eerste middelonderdeel* wordt verworpen.

8. Wat de in het *tweede middelonderdeel* genoemde clusters van woningen betreft, citeert de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord hetgeen de Provinciale Commissie voor Ruimtelijke Ordening (hierna: de Procoro) bij de weerlegging van de bezwaarschriften heeft gesteld. In deze weerlegging wordt erop gewezen dat de laatstgenoemde clusters gelegen zijn

“minstens op 400 m” en “meer dan 1 km” van de zone “Groen Ursel”, “met enkel open ruimtegebied daartussen”. Noch in hun memorie van wederantwoord, noch in hun laatste memorie spreken de verzoekende partijen deze vaststellingen van de Procoro tegen. In die omstandigheden blijkt niet dat het, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, onjuist zou zijn dat de zone “Groen Ursel” geen aansluiting heeft bij clusters van woningen in het buitengebied.

Het *tweede middelonderdeel* wordt verworpen.

9.1. In zoverre het *derde middelonderdeel* steunt op de gegrondheid van het *eerste en het tweede middelonderdeel* wordt verwezen naar de verwerping van deze middelonderdelen hiervoor.

9.2. Voor het overige is het uitgangspunt van het *derde middelonderdeel* dat de plannende overheid bij het vaststellen van het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan enkel rekening zou hebben gehouden met de noodzaak om het leefmilieu te beschermen. Aldus wordt voorbij gegaan aan de concrete inhoud van de door het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan opgelegde stedenbouwkundige voorschriften en meer bepaald aan het hier relevante artikel 3 van de specifieke voorschriften.

9.3. Artikel 3, derde lid, van de specifieke voorschriften van het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan luidt:

> “Het gebied is bestemd voor verblijfsrecreatie. Nevengeschikt functioneert het gebied eveneens in zijn geheel als een bosuitbreidingsgebied.”

Artikel 3, vierde lid, 2, laat zonder tijdsbeperking het in stand houden van bestaande hoofdzakelijk vergunde weekendverblijven toe. Uit dezelfde bepaling volgt verder dat de bestaande, niet hoofdzakelijk vergunde weekendverblijven voor 1 januari 2020 in overeenstemming dienen gebracht te zijn met de door artikel 3, vierde lid, 1, opgelegde beperkingen inzake het volume, de bouwvorm, het materiaalgebruik en de lozing van vervuild water.

9.4. Alleen al uit de in het vorige randnummer aangehaalde regeling voor de bestaande weekendverblijven blijkt dat de plannende overheid niet, zoals in het middel wordt voorgehouden, enkel rekening heeft gehouden met de noodzaak om het leefmilieu te beschermen, zodat het laatstgenoemde uitgangspunt onjuist is.

9.5. Ook het *derde middelonderdeel* wordt verworpen.

B. Het tweede middel

Het aangevoerde middel

10. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 5.4.1, eerste lid, 1°, en 5.4.2, VCRO.

In het middel wordt betoogd dat het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan niet kon worden vastgesteld op basis van artikel 5.4.2 VCRO. Deze bepaling laat immers enkel een planologisch oplossingskader toe voor de weekendverblijven die beantwoorden aan de definitie van artikel 5.4.1, eerste lid, 1°, VCRO. Volgens die definitie heeft een weekendverblijf een maximaal bouwvolume van 300 m³. Haast alle bestaande verblijven in de zone “Groen Ursel” overschrijden echter die grens van 300 m³.

11. In de memorie van wederantwoord wordt benadrukt dat “gezien er binnen de zone Groen Ursel panden voorkomen met een volume van meer dan 300 m³” het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan geen grondslag kan vinden in artikel 5.4.2 VCRO.

Beoordeling

12. Artikel 5.4.1, eerste lid, 1°, VCRO luidt:

"Art. 5.4.1. Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

1° 'weekendverblijf': een al dan niet verplaatsbare en vanuit bouwfysisch oogpunt hoofdzakelijk vergunde constructie die krachtens de stedenbouwkundige voorschriften niet tot permanente bewoning kan worden bestemd, en die voldoet aan alle volgende voorwaarden :

a) zij heeft een maximaal bouwvolume van 300 m³,

b) onverminderd het tweede lid voldoet zij aan de vereisten, vastgesteld bij en krachtens artikel 5, § 1, van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode,

c) zij is niet gelegen in een natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat, aangewezen op een plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan;"

Artikel 5.4.2, eerste lid, VCRO bepaalde ten tijde van de bestreden besluiten wat volgt:

"Art. 5.4.2. De voor de planopmaak bevoegde bestuursniveaus onderzoeken of planologische oplossingen kunnen worden geboden voor bestaande knelpunten op het vlak van de ruimtelijke inplanting en de permanente bewoning van weekendverblijven. Deze onderzoeken worden uiterlijk op 30 april 2012 afgerond. De ruimtelijke uitvoeringsplannen die gevolg geven aan het door deze onderzoeken vooropgestelde oplossingskader, worden uiterlijk op 30 april 2015 definitief vastgesteld."

13. De verwerende partijen wijzen op de aanwezigheid binnen de zone "Groen Ursel" van meerdere tot verblijfsrecreatie bestemde constructies met een volume van minder dan 300 m³ die hoe dan ook te aanzien zijn als weekendverblijven. De verzoekende partijen betwisten die aanwezigheid niet. In de redenering waarop het middel steunt, zijn de laatstgenoemde constructies "weekendverblijven" in de zin van 5.4.2, eerste lid, VCRO.

14. Hiervoor is vastgesteld dat de zone "Groen Ursel" aansluit bij een beboste uitloper van het Drongengoedbos, die, net als een deel van de voornoemde zone, opgenomen is in het habitatrichtlijngebied "Bossen en heiden van zandig Vlaanderen oostelijk deel". In het middel wordt ook niet betwist dat de zone "Groen Ursel" – zoals wordt aangegeven in de toelichtingsnota bij het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan – "omgeven [is] door de ankerplaats 'Drongengoedbos' [en] als knelpunt voor deze ankerplaats [wordt] aanzien".

15. Uit de randnummers 13 en 14 volgt dat in het middel niet wordt ontkend dat er zich binnen de zone “Groen Ursel” een bestaand knelpunt op het vlak van de ruimtelijke inplanting van weekendverblijven voordoet. Deze niet betwiste vaststelling volstaat opdat het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan grondslag kan vinden in artikel 5.4.2, eerste lid, VCRO.

16. De conclusie is dat uit de redenering waarop het middel steunt hoe dan ook geen schending van de aangevoerde rechtsregels kan blijken.

Het middel wordt verworpen.

C. Het vijfde middel

Het aangevoerde middel

17.1. In het vijfde middel wordt de schending aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel, artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het Eerste Aanvullend Protocol), artikel 16 van de Grondwet en artikel 2.2.2, § 1, 2°, VCRO.

17.2. In het middel wordt vooreerst het volgende aangevoerd:

> “De stedenbouwkundige voorschriften van het voorlopig vastgestelde PRUP m.b.t. de verbouw- en herbouwmogelijkheden zijn zodanig stringent opgesteld, dat geen enkele bestaande constructie voor die mogelijkheden in aanmerking komt!
>
> Zo voldoen de bestaande constructies niet aan de limiet van max. 200 m³ [...], hebben zij geen zadeldaken die volledige groenbedekking technisch mogelijk maken, is in bepaalde gevallen meer dan de helft van het perceel ontbost, voldoen zij niet aan de maximale grondoppervlakte incl. terrassen van 60 m² (de verkavelingsvergunning van 17 januari 1983 voorzag in 60 m² excl. terrassen die tot 20 m² mochten bedragen); de meeste constructies hebben een bijgebouwtje voor het stallen van grasmachines, tuinmeubilair; zijn zij afgesloten in andere materialen (bvb. hagen of afsluitingen) dan deze die worden toegelaten in de stedenbouwkundige voorschriften, enz.”

17.3. Tot slot wordt in het middel het volgende gesteld:

> "De overgangsregel dat de constructies met overtredingen voor 1 januari 2020 met de ontworpen voorschriften in overeenstemming moeten gebracht worden, [is] al even rechtsonzeker, want [er] bestaan [...] twee keuzes: (i) niks doen, maar dan wordt men geviseerd door de stedenbouwinspectie, de gemeente enz.; (ii) alles afbreken en herbouwen, maar daarvoor ontbreekt het de financiële middelen!"

Beoordeling

18. Uit het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan vloeien beperkingen voort die rechtens geen onteigening en evenmin eigendomsberoving zijn, doch die wel kunnen worden aangemerkt als een inmenging in het recht op eigendom. Een dergelijke inmenging houdt evenwel niet *ipso facto* een schending in van de aangevoerde rechtsregels. Zo bepaalt het tweede lid van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol dat het recht op ongestoord genot "op geen enkele wijze" het recht aantast dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met "het algemeen belang".

19. Zoals vermeld (randnummer 9.3) laat het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan zonder tijdsbeperking het in stand houden van bestaande hoofdzakelijk vergunde weekendverblijven toe. Verder dienen de bestaande, niet hoofdzakelijk vergunde weekendverblijven vóór 1 januari 2020 aangepast te worden aan de door artikel 3, lid 1, van de specifieke voorschriften opgelegde beperkingen inzake het volume, de bouwvorm, het materiaalgebruik en de lozing van vervuild water. Het valt niet in te zien waarom deze aanpassing onmogelijk zou zijn.

Die aanpassing zal ongetwijfeld "financiële middelen" vergen doch de enkele opmerking dat die middelen ontbreken, kan niet worden aanzien als ontvankelijke wettigheidskritiek op het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan.

20. De gebruiksbeperkingen die voortvloeien uit het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan beogen het algemeen belang te dienen. Uit hetgeen in het middel wordt aangevoerd, blijkt niet dat deze beperkingen geen billijk

evenwicht tot stand zouden brengen tussen de vereisten van het algemeen belang en van de bescherming van het recht van eenieder op het ongestoorde genot van de eigendom.

Uit hetgeen in het middel wordt aangevoerd, blijkt evenmin dat de door het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan opgelegde voorschriften rechtsonzeker zouden zijn.

21. Het middel wordt verworpen.

D. Het vierde middel

Het aangevoerde middel

22.1. In het vierde middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2.6.1, §§ 1 en 3, en 4.3.5, VCRO, de materiëlemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol en artikel 16 van de Grondwet.

22.2. In het middel wordt aangevoerd dat in de toelichtingsnota bij het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan ten onrechte wordt voorgehouden dat geen enkel perceel in aanmerking komt voor planschadevergoeding. Als drogreden wordt in de toelichtingsnota beweerd dat de zone “Groen Ursel” niet zou liggen aan een voldoende uitgeruste weg omdat het bestaande elektriciteitsnet niet voldoende zou zijn om in bijkomende elektriciteit te voorzien. Aldus wordt volgens het middel een voorwaarde toegevoegd inzake planschadevergoeding die de VCRO niet stelt.

Op grond van de openbaarheid van bestuur hebben de verzoekende partijen de briefwisseling opgevraagd die de eerste verwerende partij met het netwerkbedrijf Eandis heeft gevoerd over het elektriciteitsnet ter plaatse. Volgens het middel toont die briefwisseling aan dat het in de toelichtingsnota gehanteerde motief zeer tendentieus is aangezien uit bijkomend

telefonisch contact blijkt dat de vragen van de eerste verwerende partij zodanig werden gesteld, alsof het de bedoeling was dat de bezwaarindieners geen eigenaar zouden kunnen zijn van het betrokken net.

22.3. Tot slot wordt in het middel het volgende aangevoerd:

> "Dit gebrek aan de mogelijkheid tot het bekomen van planschadevergoeding vormt des te meer een schending van het recht op bescherming van de eigendom nu blijkt dat het voorlopig vastgesteld PRUP niet eens in een onteigeningsplan voorziet: de inwoners van Groen Ursel zijn modale alleen- of tweeverdieners met een lopende lening op hun onroerend goed te Groen Ursel."

23. In de memorie van wederantwoord wordt gesteld dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat een planschaderegister de partijen moet toelaten op voldoende rechtszekere wijze na te gaan welke delen van hun percelen in aanmerking komen voor planschade.

24. In hun laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen dat het middel in wezen gaat over de niet-correcte motivering in de toelichtingsnota om geen planschaderegister vast te stellen.

Beoordeling

25. De opname in een bij het ruimtelijk uitvoeringsplan gevoegd register van percelen waarvoor de doorgevoerde bestemmingswijziging aanleiding kan geven tot een planschadevergoeding, is niet rechtscheppend. De al dan niet opmaak van zo een register of de al dan niet opname in zo een register is geen noodzakelijke voorwaarde om al dan niet aanspraak te kunnen maken op een planschadevergoeding.

Het gegeven dat de toelichtingsnota bij het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan "[ten] informatieve titel" als "[v]isie provincie" vermeldt dat "het plan […] geen aanleiding geeft tot planschade" kan dan ook niet tot de onwettigheid van dat plan leiden. In elk geval behoren, luidens artikel 2.6.3

VCRO, de vorderingen tot betaling van planschadevergoedingen tot de bevoegdheid van de rechtbanken van eerste aanleg.

Of er, zoals in het middel wordt voorgehouden, in het onderhavige geval een “gebrek aan de mogelijkheid tot het bekomen van planschadevergoeding” bestaat, is iets wat de Raad van State niet kan uitmaken, zodat de argumentatie die van het bestaan van dit gebrek uitgaat (randnummer 22.3) alleen al om die reden niet kan worden aangenomen.

26. Het middel wordt verworpen.

E. Onderdelen van het zesde middel

Het aangevoerde middel

27.1. In het zesde middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 4.1.1, § 1, 7°, 4.2.1, 4.2.3, § 3, en 4.2.11, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM) en van de materiëlemotiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

27.2. In het *eerste middelonderdeel* wordt aangevoerd dat de voor de zone “Groen Ursel” opgemaakte *screenings*nota er volledig aan voorbij gaat dat voor de betrokken zone en het daar rond liggende gebied een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur, regio Veldgebied Brugge-Meetjesland, landbouw-, natuur- en bosgebieden ‘Maldegemveld’” wordt opgemaakt (hierna: het voorontwerp van gewestelijk RUP).

27.3.1. In het *tweede middelonderdeel* wordt aangevoerd dat de laatstgenoemde *screenings*nota voorbij gaat aan de effecten op de gezondheid van de mens die het voorgenomen ruimtelijke uitvoeringsplan kan hebben. Immers dit plan “voorziet in een zeer beperkte mogelijkheid tot permanente bewoning: het tijdelijk woonrecht wordt gehandhaafd tot uiterlijk december 2029”.

27.3.2. Het *tweede middelonderdeel* vervolgt dat de regeling van het woonrecht in de VCRO “geheel imperfect” is. Dit woonrecht wordt alvast niet aanvaard door het Hof van Beroep te Gent. Bovendien genieten een beperkt aantal bewoners van de zone “Groen Ursel” niet het tijdelijk woonrecht.

27.4. In het *derde middelonderdeel* wordt erop gewezen dat in de voor de zone “Groen Ursel” opgemaakte *screenings*nota over de zogenaamde “zone B” het volgende wordt gesteld: “nog uit te klaren of hier kan gesproken worden van percelen gelegen aan een uitgeruste weg”. Naar aanleiding van die uitklaring zou de zone dan aansluiten bij de bestemming van “zone A”, dan wel van “zone C”. Volgens het middelonderdeel volgt daaruit genoegzaam dat niet zomaar kan besloten worden dat er geen aanzienlijke milieueffecten op de ruimtelijke ordening te verwachten zijn.

28.1. Betreffende het *eerste middelonderdeel* wordt in de memorie van wederantwoord benadrukt dat een onderzoek van de invloed van het voorgenomen plan op het voorontwerp van gewestelijk RUP geheel ontbreekt in de *screenings*nota.

28.2. Betreffende het *derde middelonderdeel* wordt in de memorie van wederantwoord aangevoerd dat de *screenings*nota het onderzoek naar de mogelijke milieueffecten van de “zone B” “naar voor [heeft] geschoven”.

29.1. Betreffende het *eerste middelonderdeel* stellen de verzoekende partijen in hun aanvullende memorie dat de ruimtelijke visie van het voorontwerp van gewestelijk RUP in de *screenings*nota louter wordt geparafraseerd, zodat deze parafrasering niet kan doorgaan als de beoordeling van objectieve gegevens die ertoe kunnen besluiten dat het voorgenomen plan geen significante gevolgen heeft voor het betrokken gebied.

29.2. Verder wordt in de aanvullende memorie aangevoerd dat voor elk middelonderdeel een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie moet worden

gesteld over de verenigbaarheid met het unierecht van een milieueffectenbeoordeling die niet slaat – respectievelijk – op een ander proces tot vaststelling van een plan met betrekking tot het betrokken gebied, meer bepaald een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, op de mogelijke effecten op de menselijke veiligheid en gezondheid van de mens en op een voorgenomen zonering van het plan.

Beoordeling

30.1. Hetgeen wordt aangevoerd in het *eerste middelonderdeel* werd reeds in de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaarschriften opgeworpen. De Procoro heeft dit bezwaar als volgt weerlegd:

> "Het gewestelijk RUP waar bezwaarindieners naar verwijzen bestaat op vandaag (nog) niet. Er is zelfs nog geen voorlopige vaststelling gebeurd. Er is dan ook geen juridisch geldend plan of programma waar het huidige PRUP een invloed op kan hebben.
>
> Niettegenstaande deze vaststelling, houdt het huidige PRUP wel degelijk rekening met de door het Vlaamse Gewest gewenste planologische oplossing voor het gebied. Vooreerst wordt de problematiek van de weekendverblijven door het PRUP opgelost en wordt het Drongengoedcomplex ve[r]sterkt door een omzetting naar een groene bestemming. Daarnaast wordt de aangeduide ankerplaats in het PRUP door middel van een overdruk omgezet naar erfgoedlandschap. Er kan ook in de feiten niet worden ingezien hoe het PRUP niet in overeenstemming zou zijn met een eventueel toekomstig gewestelijke RUP, noch op welke wijze het PRUP hier enige negatieve milieueffecten zou inhouden."

Het *eerste middelonderdeel* is niet deugdelijk geadstrueerd omdat niet wordt ingegaan op de vaststellingen die in de hiervoor geciteerde weerlegging worden gedaan.

30.2. Het in het verzoekschrift aangevoerde *eerste middelonderdeel* gaat er verder aan voorbij dat de voor de zone "Groen Ursel" opgemaakte *screenings*nota een bespreking bevat van de ruimtelijke visie van het voorontwerp van gewestelijk RUP en dat de procesnota van dit voorontwerp als bijlage bij de *screenings*nota werd gevoegd.

De kritiek die de verzoekende partijen in hun aanvullende memorie uiten ten aanzien van de laatstgenoemde bespreking is wegens haar laattijdigheid onontvankelijk.

31.1. Wat het *tweede middelonderdeel* betreft, is het uitgangspunt van de onder randnummer 27.3.1 weergegeven redenering dat het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan een (te beperkte) "mogelijkheid tot permanente bewoning" zou toekennen. Zoals blijkt uit de inhoud van de relevante stedenbouwkundige voorschriften ervan (randnummer 9.3) is dit uitgangspunt onjuist, zodat het daarop gesteunde argument niet kan worden aangenomen.

31.2. De onder randnummer 27.3.2 weergegeven kritiek is onontvankelijk omdat ze niet gericht is tegen het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan maar tegen de VCRO.

32. Wat betreft het *derde middelonderdeel* merkt de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord terecht op dat in de *screenings*nota twee hypotheses zijn onderzocht, te weten de hypothese dat de percelen van "zone B" de bestemming van "zone A" zouden krijgen en de hypothese dat de percelen van "zone B" de bestemming van "zone C" zouden krijgen. Uit hetgeen in het middelonderdeel wordt aangevoerd, blijkt dan ook niet dat de *screenings*nota een onvolledig onderzoek naar de mogelijke milieueffecten van de "zone B" zou bevatten of dat dit onderzoek daarin – zoals in de memorie van wederantwoord wordt beweerd – "naar voor [wordt] geschoven".

33. De conclusie is dat de verzoekende partijen er niet kunnen van overtuigen dat de voor de zone "Groen Ursel" opgemaakte *screenings*nota op enig vlak ontoereikend of onvolledig zou zijn.

In de gegeven omstandigheden zijn de in de aanvullende memorie gesuggereerde prejudiciële vragen hoe dan ook niet relevant ter beantwoording van het middel en dienen ze dus niet te worden gesteld.

34. De middelonderdelen worden verworpen.

F. Het zevende middel

Het aangevoerde middel

35.1. In het zevende middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), artikel 23 van de Grondwet, de materiëlemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

35.2. In het middel wordt vooreerst aangevoerd dat de plannende overheid bij het vaststellen van het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan enkel oog heeft gehad voor het leefmilieu en geenszins voor de verblijfspanden binnen de zone “Groen Ursel”. Ter zake werd zelfs niet eens een afweging gemaakt.

35.3. Verder wordt in het middel gesteld dat ook een niet permanent bewoond pand, zoals een weekendverblijf, te aanzien is als een door artikel 8 EVRM en artikel 23 van de Grondwet beschermde woning. Volgens het middel houdt het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan een manifeste schending van de laatstgenoemde artikelen in omdat dit plan “voorziet in de stopzetting van de bewoning van [de bestaande panden] gelegen in Groen Ursel”.

35.4. Tot slot wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat “de weekendverblijven in Groen Ursel [...] buiten het toepassingsgebied vallen van artikel 5.4.3. VCRO dat het woonrecht regelt”.

36. In de memorie van wederantwoord wordt verzocht om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

> “Schenden de artikelen 5.4.1, eerste lid, 1°, en 5.4.3 VCRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zover de bewoner van een constructie gelegen in een weekendverblijvenzone dat voldoet aan de definitie van ‘weekendverblijf’ in de zin van artikel 5.4.1, eerste lid, 1° VCRO geniet van een woonrecht zoals bepaald in artikel 5.4.3. VCRO, terwijl de

bewoner van een constructie gelegen in een weekendverblijvenzone dat niet voldoet aan de definitie van ‘weekendverblijf’ in de zin van artikel 5.4.1, eerste lid, 1°, VCRO niet geniet van een woonrecht zoals bepaald in artikel 5.4.3 VCRO?”

37. In hun laatste memorie stellen de verzoekende partijen dat zij de in hun memorie van wederantwoord gesuggereerde prejudiciële vraag gesteld wensen te zien omdat zij menen eveneens gerechtigd te zijn op het decretaal voorzien aanvullend woonrecht.

Beoordeling

38. De onder randnummer 35.2 weergegeven stelling kan niet overtuigen. Immers, alleen al uit de in de voorschriften van het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan uitgewerkte regeling voor de bestaande weekendverblijven (randnummer 9.3) blijkt dat ten onrechte wordt voorgehouden dat de plannende overheid enkel oog zou hebben gehad voor het leefmilieu.

39. Het uitgangspunt van de onder randnummer 35.3 weergegeven argumentatie is dat de voorschriften van het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan “[voorzien] in de stopzetting van de bewoning van [de bestaande panden] gelegen in Groen Ursel”. Zoals blijkt uit de inhoud van de relevante stedenbouwkundige voorschriften ervan (randnummer 9.3) is dit uitgangspunt onjuist, zodat de daarop gesteunde argumentatie niet kan worden aangenomen.

40. Hetgeen wordt aangevoerd onder randnummers 35.4, 36 en 37 kan hoe dan ook niet worden aangezien als ontvankelijke wettigheidskritiek op het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan omdat het niet gericht is tegen dit uitvoeringsplan maar tegen de VCRO.

Aangezien het betrokken middelonderdeel onontvankelijk is om een reden die niet ontleend is aan de VCRO dient de voorgestelde prejudiciële vraag niet aan het Grondwettelijk Hof gesteld te worden.

41. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien juli 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,

bijgestaan door

Astrid Truyens,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Astrid Truyens **Johan Lust**